

Η δύναμη του θείου λόγου στις καρδιές μας (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αρκετές φορές συνήθιζε να ομιλεί ο Κύριος με παραβολές [1] και παροιμίες. Μία από τις σπουδαιότερες παραβολές και ίσως πιο γνωστή στο λαό είναι η σημερινή παραβολή, του Σπορέως. Ο Κύριός μας δείχνοντας το δρόμο της νέας ζωής, της ζωής έξω από τις τυπολατρικές των Φαρισαίων και τους ελευθεριασμούς των Σαδουκκαίων, εμπνέεται και διηγείται την παραβολή με το γεωργό.

Καθώς ο γεωργός έσπερνε τους σπόρους στο χωράφι του, κάποιοι σπόροι έπεσαν κοντά στο δρόμο του χωραφιού, πατηθηκαν από τους ανθρώπους και τους έφαγαν τα πετεινά του ουρανού «και εν τω σπείρειν αυτόν ο μεν έπεσε παρά την οδόν, και κατεπατήθη, και τα πετεινά του ουρανού κατέφαγεν αυτό »[2]. Κάποιοι άλλοι σπόροι έπεσαν σε πετρώδες έδαφος, φύτρωσαν αλλά ξεράθηκαν λόγω του ότι δεν είχε υγρασία «και έτερον έπεσεν επί την πέτραν, και φυέν εξηράνθη διά το μη έχειν ικμάδα »[3]. Άλλοι σπόροι έπεσαν στο έδαφος γεμάτο από σπόρους αγκαθίων,

και όταν φύτεψαν, τους έπνιξαν εντελώς τα αγκάθια «και έτερον έπεσεν εν μέσω των ακανθών, και συμφυείσαι αι άκανθαι απέπνιξαν αυτό »[4]. Άλλοι σπόροι έπεσαν σε εύφορη γη και έκαναν καρπό περισσότερο από άλλες φορές «και έτερον έπεσεν εις την γην την αγαθήν, και φυέν εποίησε καρπόν εκατονταπλασίονα »[5]. Τέσσερις σπόροι και μόνο ο ένας καρποφορεί, ένα μικρό μέρος του σπόρου τυγχάνει την γη την αγαθή. Οι άλλοι τρεις πήγαν χαμένοι. Παρόλο που ίδρωσε, κοπίασε, είχε ελπίδες ο γεωργός, στο τέλος στεναχωριέται για την κατάσταση αυτή.

Ερμηνεύοντας ο Κύριος τη σημερινή παραβολή είπε πως ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Τα διάφορα μέρη της γης είναι οι καρδιές των ανθρώπων. Σε κάποιους ο λόγος του Θεού δεν μπορεί να εισέλθει μέσα τους και να ενεργήσει γιατί η καρδιά τους είναι σκληρή και άγονη. Άλλοι μοιάζουν με έδαφος που από πάνω έχει λίγο χώμα και από κάτω είναι πέτρα. Αυτή η κατηγορία εννοεί τους ανθρώπους που δεν έχουν βάθος, που είναι επιπόλαιοι. Δηλαδή, ενθουσιάζονται με το λόγο του Ευαγγελίου και όταν εντοπίσουν την πρώτη δυσκολία, αμέσως γογγύζουν και σταματούν να αγωνίζονται. Η άλλη κατηγορία ανθρώπων είναι αυτοί που μοιάζουν με τόπο γεμάτο με σπόρους αγκαθιών. Δηλαδή, αρχίζουν τον πνευματικό αγώνα, προσπαθούν να εφαρμόσουν στη ζωή τους το λόγο του Θεού, αλλά δυστυχώς οι βιοτικές μέριμνες τους αποπνίγουν και τα ξεχνούν όλα. Η άλλη κατηγορία που αναφέρει ο Χριστός είναι οι άνθρωποι που μοιάζουν με το καλό χώμα. Έχουν καλή διάθεση και αγνό συμφέρον, ακούν το λόγο του Θεού, τον προσέχουν και τον εφαρμόζουν, δεν γογγύζουν στις δυσκολίες και τους πειρασμούς της

καθημερινότητας, και το αποτέλεσμα είναι να παράγουν πολλούς και καλούς καρπούς. Ας θυμηθούμε τι μας είπε ο Χριστός για αυτούς που προσέχουν το λόγο Του «μακάριοι οι ακούντες και φυλάσσοντες αυτόν» [6]. Η καρποφόρα γη είναι αυτοί που έχουν καλή και αγαθή καρδιά και προαίρεση «το δε εν τη καλή γη, ούτοί εισιν οίτινες εν καρδία καλή και αγαθή ακούσαντες τον λόγον κατέχουσι και καρποφορούσιν εν υπομονή» [7], είναι οι άνθρωποι οι συνιέντες, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος «ο δε επί την γην την καλήν σπαρείς, ούτός εστιν ο τον λόγον ακούων και συνιών· ος δη καρποφορεί και ποιεί ο μεν εκατόν, ο δε εξήκοντα, ο δε τριάκοντα» [8]. Είναι αυτοί οι άνθρωποι που ακούν με σοβαρότητα και ωριμότητα το λόγο του Θεού, αυτοί που τον φυλάσσουν, οι παραδεχόμενοι «και ούτοί εισιν οι επί την γην την καλήν σπαρέντες, οίτινες ακούουσι τον λόγον και παραδέχονται, και καρποφορούσιν εν τριάκοντα και εν εξήκοντα και εν εκατόν [9]» [10]. Δείχνουν υπομονή στις θλίψεις και στους πειρασμούς, με αποτέλεσμα ο λόγος του Θεού να ριζώνει βαθιά στις καρδιές τους και να μην χάνεται, όπως στο πετρώδες έδαφος. Δεν αφήνουν τα αγκάθια, τα πάθη δηλαδή να αναπτυχθούν και να ριζώσουν μέσα τους, αλλά επιμελούνται τον αγρό της ψυχής τους καθαρίζοντάς τον και καλλιεργώντας τον με τις αρετές, τους καρπούς του Παναγίου Πνεύματος.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μας προτρέπει να μην είμαστε τόσο προσηλωμένοι στα βιωτικά, ώστε ν' απολιθωθούμε κατά κάποιο τρόπο από αυτά, και να μη μπορούμε ν' ανοίγουμε τα αυτιά και την καρδιά στη δροσιά των λόγων τής διδασκαλίας του Πνεύματος. Γιατί δηλαδή το χώμα της γης, όταν δέχεται τη βροχή, φουσκώνει και μαλακώνει και λιπαίνεται, ενώ το κεραμίδι μένει σκληρό και ξηρό και αδιάλυτο; όχι γιατί η γη θερμαίνεται με τις ακτινοβολίες του ηλίου, αλλά δεν κατακαίεται, γι' αυτό και έχει ανοιχτούς τους πόρους προς υποδοχή της βροχής, ενώ το κεραμίδι κατακαϊόμενο από τη βίαια επαφή με τη φωτιά έχει τους πόρους στο βάθος δυνατά σφραγισμένους και κλειστούς, ώστε να μη μπορούν να δέχονται τη βροχή, έστω και αν είναι πάρα πολύ λεπτή; Έτσι και αυτός που κατέχεται από τα σωματικά και τα γήινα και τα βιωτικά σκληρώνεται υπερβολικά και για πάντα στην καρδιά και έχοντας νεκρωμένη τη διάνοια πριν επιστρέψει στη γη δεν συναισθάνεται την από τον Θεό διδασκαλία· αυτός όμως που χρησιμοποιεί τον κόσμο αυτό και σύμφωνα με την παραίνεση του αποστόλου δεν κάνει κατάχρηση αυτού, θα είναι έτοιμος να ζητεί και ν' ακούει με σύνεση και να ενεργεί με ζήλο και προθυμία και τα ουράνια· και όχι μόνο ν' ακούει έτσι, αλλά και να κρατά μέσα του τη διδασκαλία και να την μετατρέπει σε έργο, για να μακαρισθεί από τον Κύριο εξομοιούμενος με τον πιστό και φρόνιμο δούλο· γιατί λέγει· «αυτός που ακούει τους λόγους μου και τους εφαρμόζει, αυτόν θα τον θεωρήσω όμοιο με φρόνιμο άνδρα» [11].

Αυτό συμβαίνει, αγαπητοί αδελφοί, όπου ενεδρεύει ο πονηρός. Πνίγει τον σπόρο και στο τέλος θριαμβεύει. Παντού ξεπροβάλλει. Εργάτης αδιάλειπτος. Στην ηρεμία υπάρχει η τρικυμία, στα λουλούδια ξεφυτρώνουν τα αγκάθια και τα δηλητήρια των χόρτων, πλησίον του ήρεμου ελαφιού εμφανίζεται η αιμοβόρος τίγρις. Παντού υπάρχει αυτός ο δυϊσμός. Θα λέγαμε γίνεται μια πάλη μεταξύ του αγαθού και του κακού. Παρόλα αυτά, όμως, το καλό είναι ισχυρότερο από το κακό και πιο ποιοτικό.

Με την ενέργεια του θείου λόγου εσωτερικά γινόμαστε νέοι, καινοί άνθρωποι, δηλαδή αναγεννώμαστε «αναγεγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής, αλλά αφάρτου, διά λόγου ζώντος Θεού και μένοντος εις τον αιώνα »[12]. Αισθανόμαστε την καρδιά μας να αναγεννάται, μεταφερόμαστε σε πνευματικούς χώρους.

Ο λόγος του Θεού ενεργεί καθαρτικά στον άνθρωπο. Καθαρίζεται ο νους και η καρδιά του ανθρώπου από κάθε ακαθαρσία γιατί είναι σαν τη φωτιά που κατακαίει και σαν το τσεκούρι που κόβει την πέτρα, σύμφωνα με τον προφήτη Ιερεμία [13]. Να έχουμε καλή διάθεση όταν ακούμε η διαβάζουμε τον λόγο του Θεού, χωρίς να βάζουμε λογισμούς ότι αυτά που αναφέρονται στο Ευαγγέλιο είναι παλαιά και δεν είναι για τις σημερινές ημέρες. Αυτό είναι μέγα σφάλμα. Το Ευαγγέλιο γράφτηκε 2 χιλιάδες πριν χρόνια και γράφτηκε για όλους τους αιώνες. Καμία εξουσία δεν

έχουμε να αλλοιώνουμε ή να παραλείπουμε φράσεις και κείμενα από τον λόγο του Θεού «Αμήν λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν η μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται »[14]. Εάν απειθούμε στον λόγο του Θεού, δεν λαμβάνουμε καμία ωφέλεια από αυτόν και δεν έχουμε ούτε ελπίδα σωτηρίας. Ας εντοπίσουμε σε ποια κατηγορία ανήκουμε εμείς και αν δούμε πραγματικά ότι δεν ανήκουμε στους ανθρώπους που οι καρδιές τους χαρακτηρίζονται και είναι η καλή και καρποφόρα γη, να αγωνιστούμε μέσω του πνευματικού μας αγώνα και των Ιερών Μυστηρίων της Εκκλησίας, να ενταχθούμε σε αυτή την κατηγορία, ώστε να γίνει η καρδιά μας γόνιμη γη με πολλούς καρπούς, δηλαδή πολλές αρετές και χαρίσματα.

Παραπομπές:

- 1. Ο Ιησούς Χριστός μέσα από τις παραβολές του περιγράφει τον καινούριο κόσμο της Βασιλείας του Θεού.**
- 2. Λουκά 8,5.**
- 3 3. Λουκά 8,6.**
- 4. Λουκά 8,7.**
- 5. Λουκά 8,8.**
- 6. Λουκά 11,28.**
- 7. Λουκά 8,15.**
- 8. Ματθαίου 13,23.**
- 9. Μάρκου 4,20.**
- 10. Ιωήλ Φραγκάκου, Μητροπολίτου Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας, «ο Επιούσιος άρτος», εκδ. Αποστολική Διακονία, έκδοση β΄ 2010, σελ. 490-492.**
- 11. Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, «Λόγος στο ευαγγέλιο που λέγει «βγήκε ο σπορέας να σπείρει τον σπόρο του», Έργα, ΕΠΕ, τόμος 11, Πατερικαί Εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς».**
- 12. Α΄ Πέτρου 1,23.**
- 13. Ιερεμίου 23,29.**
- 14. Ματθαίου 5,18.**